

Poklon-paketići

Došla su teška vremena za konceptualne umetnike. Evo, molim: pre neki dan nepoznati konceptualni umetnik podelio je poklon-paketiće određenim institucijama države Srbije. Ostavio ih je pred vratima, lepe crvene, sa ukrasnim mašnicama. I šta bude?

Uzbune policiju, pa su kontradiverzione ekipe pirotehničara i njihove kere njuškali i zagledali te paketiće da bi došli do zaključka da nije reč o eksplozivnim napravama (što su kere prve shvatile). Unutra su, nakon opreznog otvaranja, pronašli govanca životinjskog porekla, najverovatnije pseća, s obzirom na to da je bilo i tragova zemlje. Uzorci su upravo na naučnoj analizi.

Odmah je napravljena uobičajena komendija u javnosti. Ministar je smatrao i ukazivao, analitičari su analizirali do iznemoglosti po raznim, naročito nekim medijima. Naravno da je suština poruke bila smesta zanemarena i gurnuta pod tepih – ako se to sa psećom kacicom radi; koliko znam, ne radi se. Zato i kažem da je teško konceptualnim umetnicima: lepo pošalju više nego jasnu poruku, a svi odbiju da je shvate.

Umesto toga, javnost se bavi okolnošću da kako je moguće da neko ostavi paketiće pred strašno važnim ustanovama! Mogle su da budu i – daleko bilo! – bombe, pa eto nama tragedije. Taktički gledano – moguće je, ako čovek zna kada se policijske i druge straže smenjuju i da često dremaju po tim svojim kućicama, pogotovo pred kraj smene. Niko se nije upitao: a da zašto bi neko osetio potrebu da digne u vazduh Narodnu banku, zgradu Vlade i ta neka ministarstva u Nemanjinoj i okolo? Šta bi time postigao? Konceptualni umetnik postigao je – ako je postigao – da pošalje poruku koja bi valjda glasila: „Jedite govna”. Ništa više od toga nije ni potrebno, niti bi nešto postiglo.

Nekoliko dana kasnije izvesna štampana stvar objavila je na sva usta da je „govnarska mafija”, kako oni to zovu, pred hapšenjem, jer da su nadzorne kamere nekoga snimile. Posle nije bilo ništa. Jeste privelo na informativni razgovor u BIA onog momka Trivunca, pa ga je posle pustilo, kad je dao dobrovoljnu izjavu, ali njega ionako svaki put hapse kad se tako neka konceptualna stvar desi. Pre svega, nazvati nekoga „govnarskom mafijom” preterivanje je, ali smo na to navikli od naših govnoida. Ne može se isključiti mogućnost da se konceptualnom umetniku dopalo to da ga unapređuju u „mafiju”; to je barem neki oblik priznanja, pa makar i zbog kereće kakice. Nije mala stvar u današnje vreme biti proglašen za mafiju; imali smo čak i „đubretarsku mafiju” u Beogradu pre nekoliko godina.

Ukratko: važno je da si „mafija” – pa makar i „govnarska”, ako nema ništa bolje.

Slučaj „Reporter” B92

Moram priznati da sam zbunjen. Dobro, svima nam se desi, kazaćete. Rekao bih čak: nisam pametan, pa makar kakve komentare dobio, a znam i kakvi će biti. Dakle – nisam pametan.

Reč je o odluci Televizije B92 da ne prikaže drugi nastavak emisije „Reporter” o fudbalskom kriminalu, a mi se taman ponadali. Neuobičajena i neočekivana odluka obrazložena je „razlozima bezbednosti”, tj. brigom za urednike i novinare. Koliko se sećam, TV B92 imao je jake razloge i u prethodnim slučajevima oko „Insajdera”, ali nije otkazivao emisije. Naprotiv. Kao razlog – ne baš uverljiv za mene – navedene su blesave „detonacije” na TV-u „Pink” triju lica odranije poznatih organima: Di-Džej Vučićevića, Nebojše Čovića i Milorada Vučelića.

I to je bilo neuobičajeno: Čović i Vučelić gostovali su prvo tog jutra, u ponedeljak, pa onda i uveče. To miriše na paniku – i kod njih i kod TV „Pink”. Neko je hteo da utrlja poruku. Umesto da razgovaraju o kriminalu u fudbalu, o neplaćenim porezima i o potrošnji narodnih para za održavanje u udobnom životu organizovanih kriminalnih grupa, ova dvojica su skrenuli priču na Brankicu Stanković: da odakle njoj policijsko obezbeđenje, da koliko to košta (svakako manje od onoga što oni klepavaju), da je sve to napad na državu i stubove Srpstva, ukratko.

Nastala je jedna neprijatna situacija, sasvim opravdano. Ministar unutrašnjih poslova Stefanović dr Nebojša izjavio je da policija štiti koga proceni da treba i tačka. To kao odgovor na zahtev Brankice Stanković da joj obezbeđenje ukinu – na njenu odgovornost, a sve zbog tih lupetanja na TV-u „Pink”.

Dobro, to smo sve čuli, ali valja se podsetiti. Ono što meni nije jasno – nisam pametan – jeste zašto je TV B92 odustao od emitovanja drugog nastavka „Reportera”. To mi liči na narodnu poslovicu: uvredio se čobanin na selo, pa odsekao sebi onu stvar. U takvim opasnim situacijama – uči nas dugotrajno iskustvo – najbolji način je udariti što jače i ne pokazati strah; naprotiv. Pokornu glavu sablja prvu seče; digni glavu dok je imaš! Ako im jednom popustiš, ohrabriš ih i popeće ti se na glavu. Ako ih raspališ nogom u jaja, razmisliće malo idući put.

Ovakav gest će, naravno, izazvati tumačenja po društvenim mrežama i ostalim „Radio Mileva” medijima: te zapretilo im, te u dilu su s njima, te hoće da im isteraju pare na ucenu itd. To RTV-u B92 ne treba, u šta god su se oni u međuvremenu pretvorili. Ovo liči na prenemaganje i tvrđenje pazara; ne odustaje se tek tako od udarne istraživačke emisije koja je taman izazvala toliku pažnju, a sve zbog neka tri mundosa na „Pinku”.

To se meni ne sviđa, ali – ko sam ja? O njihovoj koži je reč, a ne o mojoj... Zato nisam pametan.

Fudbalsko uzbuđenje

Kao što ste videli, došlo je do velikog „uzbuđavanja” oko fudbala ovih dana. Aleksandar Vučić je lepo rekao da se u „Zvezdi” i „Partizanu” kralo, i to se mnogo kralo.

Još pre nego što će emisija „Reporter” na TV „B92” o tim nekim delikatnim pitanjima biti emitovana, iz dva odeljenja iste korporacije – „Partizana” i „Crvene zvezde”, stigla su užasnuta saopštenja preventivnog karaktera. Već na osnovu onoga što su ih pitali tokom snimanja, bilo im je jasno kuda to vodi, pa su se rešili na preventivni protivudar. Nije im pomoglo, pa će se kasnije odlučiti na direktne pretnje i mobilizaciju navijačkih masa. U utorak uveče predstavnici oba OUR-a ukazali su se kod Di Džeja Vučićevića u „Teškoj reči” na TV „Pink”: Nebojša Čović ispred „Zvezde” i Milorad Vučelić ispred „Partizana”.

Najmanje je tu bilo reči o suštini stvari – kriminalu u fudbalu, utaji poreza, nepriličnim i skarednim vezama s politikom, strankama i političarima. Svelo se, na kraju krajeva, na pljuvanje ekipe „Insajdera” – reportera da su ovakvi i onakvi. Te odakle Brankici policijsko obezbeđenje i šta je s tim imao Ročko Milović (na koga imaju pik iz nekog razloga; valjda zato što više nije načelnik UKP); te da su poznati izdajnici i intriganti; Nebojša Čović se posebno bio okomio na serijal „Patriotska pljačka”, o pumpanju para preko Kosova, valjda iz nekog svog razloga: nešto ga je jako zasvrbelo. I tako dalje, čoveka je bilo sramota to i da gleda.

Glavni utisak, međutim, bio je nešto drugo. Sva tri istomišljenika bila su užasnuta samom činjenicom da neko uopšte ima toliko drskosti da postavlja potpuno nepotrebna pitanja o „najvažnijoj sporednoj stvari na svetu” (kako to zovu tupavi sportski novinari). Naime, opštepoznato je da su ta dva fudbalska kluba stubovi Srpstva Vaskolikog, bastioni patriotizma, bogoštovlja i države. Nisu, dakle, nimalo „sporedni”, pogotovo onima koji od toga žive. Ko god se drzne da pita bilo šta o njihovim poslima, pogotovo o porezima, proneverama i običnom kriminalu, taj je garant izdajnik, plaćenik i lice sumnjivo po definiciji. Fudbal je svetinja, kažu nam ovi mudraci, pa čak i kad nema nikave rezultate, čak i kad je dužniji od Grčke i čak kad duguje više poreza nego „Pink”. I nemoj da je neko šikao na sveca, inače ćemo nahuškati navijače na njega, kao što se već događa. Ima svi da plaćamo za njih, kao da su Crkva – što na izvestan način i jesu.

Jedan moj dragi pokojni prijatelj, vičan unutrašnjim radnjama sportskih društava, lepo je predlagao da se ovde fudbal zabrani, da se raspuste klubovi i savezi i da se osnuju ponovo kroz jedno dvadeset godina, a deca neka pikaju na male goliće za to vreme, pa da onda vidimo gde smo.

Veranova komisija

Dve ozbiljne međunarodne organizacije („Reporteri bez granica” i „Amnesti internešenel”) objavile su ovih dana ono što smo znali i sami: da stanje medijskih sloboda u Srbiji i nije baš neko. Ne bih sada o tome. Ima u oba izveštaja nešto, međutim, što je zanimljivije: i jedni i drugi kažu da je u prošloj godini učinjen „značajan napredak” u rasvetljavanju ubistava novinara u Srbiji.

E, pa nije. Nije učinjen nikakav, a kamoli „značajan” napredak. Ne znam odakle im takva procena, mada slutim, ali ne bih sada ni o tome. Jedino što je Veranova komisija do sada postigla – a teško bismo to nazvali postignućem – bilo je da su Milan Radonjić i Ratko Romić dopali pritvora, a sve na osnovu nepromenjenog činjeničnog stanja kakvo je bilo na dan ubistva Slavka Ćuruvije, 11. aprila 1999. Sve se znalo i tada. Treći osumnjičeni, taj Miki Kurak, sedi u Africi i slika se s mrtvim mačkama koje je pobio. Sva trojica su – kao što se zna – radnici Državne bezbednosti, a Radonjić je bio načelnik Beogradskog centra RDB u trenutku ubistva.

Naravno da svi znamo da je Slavka Ćuruviju ubila Služba, po naređenju Familije. Pošto vrana vrani oči ne vadi, sa istragom se nije stiglo nikud do dana današnjeg, niti se čini da će se stići.

U slučaju Milana Pantića, dopisnika „Večernjih novosti” iz Jagodine, nije se odmaklo nimalo, iz istih ornitoloških razloga. Za Dadu Vujasinović iz „Duge” tek treba dokazati da je ubijena, a da nije počinila samoubistvo. Nema, dakle, nikakvog „napretka” u radu naveliko izvikane Veranove komisije, koja je u stvari zajednička marketinška operacija Verana Matića i Ace Vučića.

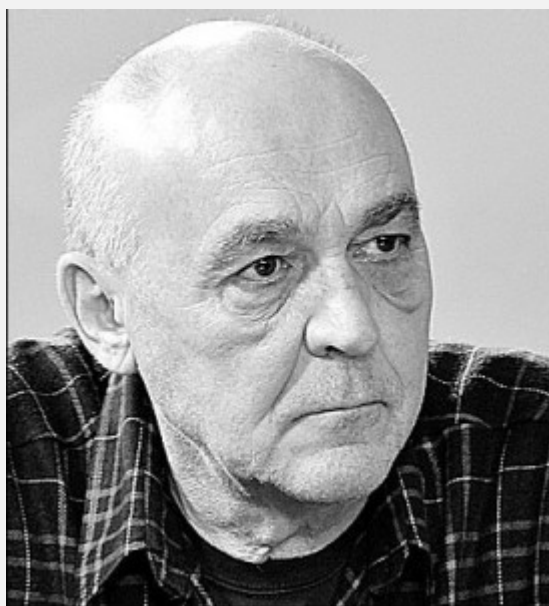
Komisija je, kažu Kinezi, životinja sa četiri zadnje leve noge. A marketing je marketing. U tom smislu je Komisija bila najavila da će se baviti i bombardovanjem RTS-a u Aberdarevoj ulici, u noći 23. aprila 1999. Tu nema ničega čime bi se oni mogli baviti: taj slučaj jasan je i rasvetljen i nema se tu šta istraživati, osim ako neko misli da će pronaći, zatvoriti i optužiti pilota koji je bombu bacio. Dragoljub Milanović je odsedeo svoje i sad je kvit sa državom i pravdom; možda je trebalo tužiti još nekog, ali niko se nije time bavio.

Sve to sve više liči na marketinško spinovanje i sve je odvratnije. Vidi se stil

rada partnera u projektu: najavljujemo, pa obećavamo, pa samo što nismo, ali, evo, uskoro ćemo i to tako traje u nadi da će se obećanja zaboravljati čim se prekriju novim obećanjima. Bilo bi im pametnije da se učute i budu zaboravljeni; ionako nema ničega po čemu bismo ih pamtili.

„Esmark” i železara

Ovo nam nije trebalo. Pogotovo ne Aci Vučiću, ali njegova su osećanja ovde manje važna. Posle raznih optimističkih najava i obećanja (hoćemo li već jednom oguglati na obećanja?) „Esmark” se pišmanio i rekao da neće da kupi Železaru Smederevo, muku našu najveću, koja nas košta 150 miliona dolara godišnje, radila – ne radila. Kažu iz Pitsburga da je Vlada Srbije odjednom promenila već-skoro-pa-postignut sporazum i da oni na to pristati ne mogu. A cenjkali su se kao džambasi na stočnoj pijaci, mesecima.

E, sad: pametni ljudi upozoravali su od početka da se tako ne trguje. Svaki paor iz Bavaništa, kad hoće da proda polovni traktor ili automobil, vodi računa o nekim stvarima. Da traktor ili automobil bude ispravan, registrovan i opran; da tokom pregovora s mogućim kupcima ne diže cenu više od razumno odredive; da pusti kupce da se nadmeću; i – najvažnije – da ne kuka kako su mu novci očajnički potrebni, jer da je dužan ili da mora da plati alimentaciju ili porez pod pretnjom fendovanja. Sopstvene slabosti ne saopštavaju se na sva usta kad čovek nešto prodaje. Naravno da su Amerikanci znali kako

je nama s tim nesrećnim Smederevom, kad mi sami kukamo, zapevamo i zapomažemo tolike godine; naravno da su bili u prednosti kad dođe do cenjkanja. Uostalom, onaj „Ju-Es stil” već je probao, pa se usro. Prodali su nam železaru natrag za jedan dolar, a moj drug Mita Boarov predložio je da železaru prodamo „Esmarku” za dva dolara, pa imamo stopostotni profit. I to bi bilo bolje od ovoga.

Ta je železara kamen o vratu već decenijama. Sagrađena na klimavoj pretpostavci dopremanja brazilske gvozdene rude morem, pa Dunavom uzvodno, u vreme pre nego što su dalekoistočne zemlje ušle u poslove sa čelikom i istisnule nas na potpunu marginu, radila je limove za „Zastavu” – dok je bilo proizvodnje automobila. Onda je većina železara u bivšoj Jugoslaviji uginula, osim možda Štore u Sloveniji, ali oni su pravili saćaste čelike, zanimljive za vojske kao najbolji oklop. Tržište čelika je hirovito i podložno velikim promenama. Ovi iz „Esmarka”

to znaju jako dobro: oni su ozbiljni ljudi iz Pitsburga, njih se ne može izvaćariti na džiberske fore.

To se videlo iz saopštenja koje su dali „Tanjugu“: mi smo, kažu, bili spremni da dignemo plate u smederevskoj železari za 25 odsto odmah i još deset odsto iduće godine; da dovedemo najbolju upravu (srpski: menadžment) svetskog kalibra; da krenemo u proizvodnju; i šta? Vlada je probala da nas izvaćari u poslednjem trenutku i da nas klepi za više para; e, pa to se tako ne radi. To s povećanjem plata odmah bila je pakosna osveta Džordža Bušara, direktora „Esmarka“, kao što vidimo.

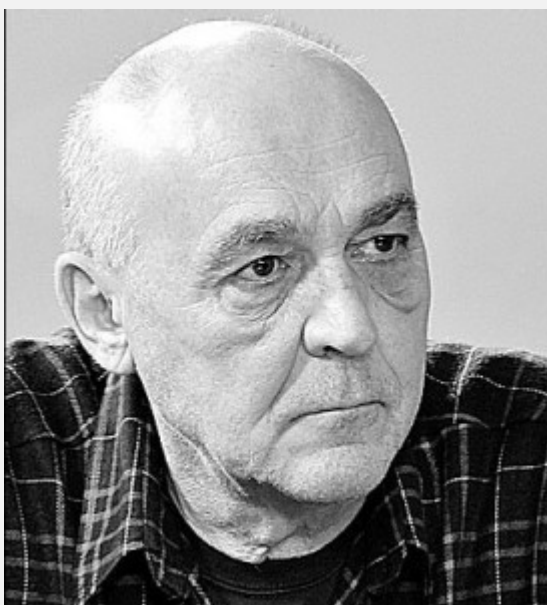
Gde smo sada prispeli? Po evropskim zahtevima ne smemo da pomažemo više metalurgiju iz državnih para; uostalom, tih 150 miliona dolara podmirilo bi ne samo 5.300 zaposlenih u Smederevu nego i mnogo više. Samo kad se ne bi bacalo u rupu bez dna i mogućeg kupca.

Prodajte to u staro gvožđe.

Miša Vasić

Pogled preko reke: azilanti

Ovo je zanimljiva priča: do prošle srede naša i mađarska policija nahvatale su već preko pet hiljada ilegalnih prelaznika (to je službeni naziv) granice između dveju država. U najvećem delu reč je o kosovskim Albancima, sa sve porodicama (40 odsto su maloletna deca). Veljović kaže da ih je sve više sa višim obrazovanjem; ranije je prolazila sirotinja. Ta najezda traje od septembra, najmanje.

Čudno je to što su obe policije, mađarska i naša, to morale znati odmah. Desilo se, međutim, da je pažnju javnosti na tu najezdu azilanata privukla Slobodna Evropa akcijom svojih dvaju sjajnih reportera (Ognjen Zorić i Norbert Šinković) sa obeju strana granice: danima su svakodnevno javljali o tome, razgovarali s nesrećnim ljudima, čak i slikali za televiziju. Bile su potrebne dve nedelje tog izveštavanja da se policije pokrenu. Od septembra do pre neki dan pak prošlo je – kaže nemačka policija – dvadesetak hiljada uglavnom albanske sirotinje s Kosova i zatražilo azil u SR Nemačkoj.

Sada su svi počeli da se ističu u službi: naši su angažovali Žandarmeriju za ispomoć, zajedno s Madžarima dovodimo austrijske i nemačke graničare s najsavremenijim termovizijskim kamerama itd.; šefovi policije nalaze se na sastancima kriznih štabova i sve je ne može biti lepše.

Uz malo boljeg obaveštajnog rada ova se naježda mogla predvideti. Moj drug Zlatko iz Velike Hoče kod Orahovca, čovek ozbiljan, govori mi već nedeljama da su lokalna albanska sela u toj oblasti (Metohija) sve praznija: narod se seli ka Evropi, od puke sirotinje i beznađa; ostaje pustoš, kao – bože oprosti – u severnom Banatu.

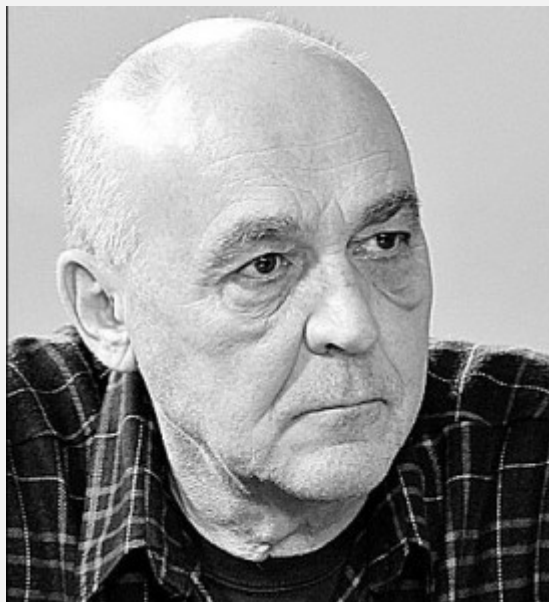
Sve se to golim okom moglo videti odmah u septembru kad su „majstori” shvatili i počeli da organizuju azilantske konvoje koji su bez problema prevozili sirotinju do Subotice (tačnije Palića). Tamo su ih već čekali taksisti, koji čak više i ne pitaju, nego voze odmah u taj neki hotel „Lira” na Paliću, gde su „majstori” koji će ih odvesti na „zelenu granicu” bez nadzora (a to je granica EU!) i pokazati im prstom kuda da idu, uzevši im bar 30 evra po duši. Prethodne nedelje je taj hotel zatvoren, ali šta vredi – glavnina je već prošla.

Čemu nas ova priča uči? Kao prvo, da je cela ta galama oko „trgovine ljudima” (ilegalnim migrantima, to jest) bila prazna. Kao drugo, da je nekome bilo stalo da što više kosovskih Albanaca ode s Kosova; taj neko nisu samo srbijanske vlasti, nego i kosovske, koje to znaju i dopuštaju.

Kao treće, da to bez policijske korupcije nije išlo.

Miša Vasić

Grčka posla

Pobeda stranke Siriza i izbor njenog lidera Ciprasa za premijera Grčke dočekani su sa očekivanom panikom u Evropskoj uniji, ali i ovde. Dobro, čak mu je gđa Merkelica čestitala – sa izvesnim značajnim zakašnjenjem. Siriza je, podsetimo se, na vlast došla s programom koji je radikalno suprotan nastojanjima finansijskog kapitala da pod izgovorima „štednje” i „fiskalne konsolidacije” opljačka stanovništvo slabije razvijenih zemalja do gole kože. I to je suština spora između Aleksisa Ciprasa i Evropske unije, čiji je Grčka punopravni član. Siriza, prateći glas zdravog razuma mnogih pametnih ekonomskih i

finansijskih stručnjaka, predložila je Grčkoj sasvim drugačiju ekonomsku politiku: podsticanje potrošnje radi porasta ekonomske aktivnosti zemlje i privrednog rasta; preispitivanje bankarske pljačke stanovništva; suzbijanje finansijskog kapitala i njegovih političkih slugu itd.

Naravno da je to izazvalo paniku: taman ih je krenulo... Aleksis Cipras je pak krenuo rizičnim i hrabrim putem odmah; prilagođavaće se kasnije, kako to već biva. Krenuo je sa „va bank”, sve ili ništa, pristupom: ako vam se ne sviđa, Grčka će hladno izaći iz Unije i vratiti drahmu; šta imamo da izgubimo – osim okova? Odmah je dovedena u pitanje privatizacija luke Pirej, inače kineski projekat; Kinezi će dobro razmisliti o uslovima pod kojima su ugovarali Pirej s prethodnom vladom. Ako se ove nove vlasti u Atini ne dogovore s Kinezima, možemo da se oprostimo od čuvene superbrze pruge Beograd–Budimpešta, jer bez Pireja i pruge odande do Beograda poduhvat nema ni smisla ni opravdanja. Još jedna železnica na vodi.

Siriza i Cipras krenuli su u opasnu igru, ali s jakim adutima: Grcima je svega dosta, kao što će uskoro biti svega dosta i ostalim narodima juga Evrope, bili u Uniji ili ne. To se već vidi s nervozom oko švajcarskog franka u Srbiji i Hrvatskoj, ali i inače. Naime, švajcarski franak se ispostavio kao virtuelna valuta koju niko niti je video, niti držao u ruci, ali preko koje banke deru kožu s leđa nesrećnicima koji su se navukli na obećanje da je reč o „stabilnoj valuti”.

E, onda se pojavio naš premijer Vučić i izneo svoje rezerve prema Sirizi i novoj grčkoj politici. Nije imao kud: on sebe doživljava kao „ozbiljnog i odgovornog čoveka” i u tim grčkim avanturizmima učestvovati neće. On je nekako više na strani Angele Merkel, teškog rada i štednje. Pominjao je i „neplaćanje struje”, što je bila više poruka prethodnoj vlasti, a manje Ciprasu, koji je govorio o olakšanju života osiromašenih Grka, a ne samo o neplaćanju struje. Tu je bila reč i o smanjivanju poreza i drugim merama koje bi i nama koristile, a najviše o

otimanju iz ropstva banaka i finansijskog kapitala.

Gledajte Grke ovih dana i meseci; možda ćemo nešto naučiti.

Miša Vasić

Don-obraz

Posle četiri i po meseca paralize pravosuđa zbog obustave rada 8.000 advokata u Srbiji, Vlada i ministar Selaković ćutke su polizali ono što su izazvali i Skupštini ponudili izmene nekoliko zakona – upravo onakve kakve su advokati od početka tražili. To se inače zove politička borba, a u toj političkoj borbi ministar Selaković i njegovo ministarstvo poraženi su klasičnim nokautom. Tu nema ni spora, niti različitih tumačenja: stvar je – k sažaljeniju – takva kakva je. Pravila igre bila su jasna i nisu bila prekršena.

Dok budete čitali ovo, Upravni odbor Advokatske komore Srbije čekaće sveže odštampani primerak Službenog glasnika Republike Srbije, u kome će biti objavljene izmene i dopune tih spornih zakona i time stupiti na snagu. Ako sve bude tako, od sutra će se advokati pojaviti u sudnicama i sve će se vratiti na stanje od kraja avgusta 2014, kada su ministar Selaković i njegova ekipa pokrenuli nepotrebni – sada vidimo – cirkus u pravosuđu. Dakle: četiri i po meseca je trajala paraliza pravosuđa; vladajuće stranke pedantno su izračunavale koliko to košta, sva ta propuštena suđenja, pritvori itd; sada su to odjednom zaboravili i ne spominju više. Zašto? Zato što je vlast priznala krivicu, pa je sad to odjednom nekako nezgodno.

Ako se malo podsetimo razmene argumenata između vlasti i advokature tokom ta četiri i po meseca, zabavićemo se. Glavni argument ministra, premijera i njihovih poslanika u Skupštini bio je da advokati štrajkuju zato što je to u interesu Miroslava Miškovića, jer da mu se tako odugovlači suđenje. Zatim se počelo s pričom da je javno beležništvo „vrhunac pravne države” itd. Bilo je – doduše mlitavih – pokušaja da se advokatura pocepa, ali to nije uspelo. Pravni i zdravorazumski argumenti bili su od početka na strani advokata, zaključno sa skandaloznim prihodima namenjenim beležnicima, pa se vlast i tu malo povukla. Beležnici su u tom periodu klepili šta su stigli; navodno pedesetak hiljada evra mesečno (nije demantovano). Na glavno pitanje – kako su smeli da osnuju Beležničku komoru sa samo 92 člana umesto propisanih najmanje sto – odgovor nismo dobili nikad; možda uslede i ustavne tužbe koje bi, ako budu usvojene, dovele u pitanje validnost svih javnobeležničkih isprava sačinjenih u okviru nepostojeće Komore.

Kada su ga – očekivano i s dobrim razlogom – poslanici opozicije prozvali zbog

svoga ovoga, ministar Selaković imao je samo tri odgovora: kao prvo, Vlada je, eto, postigla kompromis i šta sad hoćete; kao drugo, šta hoćete vi sa samo šest odsto podrške biračkog tela; kao treće, iznad Banovine u Novome Sadu leprša se bela zastava predaje. Nisu ga to pitali; pitali su ga hoće li podneti ostavku sada kad se definitivno kompromitovao i pristao na sve zahteve advokature.

Nadmeni, arogantni i radikalski bahati ministar Selaković ima don-obraz, modernije rečeno – teflonski obraz: štogod bacite na njega samo sklizne. Znamo mi od početka da su glavna pogonska goriva ove vlasti pasjaluk i arogancija, ali ovaj skandal sa advokaturom ne bi smeo da prođe bez političkih posledica.

Pobeda gospođe Kolinde

Jedna fina gospođa pobedila je jednog finog gospodina na predsedničkim izborima u Hrvatskoj. Kolinda Grabar Kitarović iz HDZ-a, stasita plavuša prijatnog izgleda, dobila je oko dva odsto glasova više od sedog profesora prava i kompozitora Ive Josipovića iz SDP-a i tako okončala njegov petogodišnji mandat. To sve znamo.

Ima li u tome neke pouke za nas? Biće da ima, mada donekle naknadne, kao i za dr Ivu Josipovića; i njemu i nama pouka stiže prekasno. Da je bolje gledao izborni poraz Borisa Tadića, možda bi se bio nečemu naučio – ali nije. Obojica fine gospođe – Tadić i Josipović – ugruvala su se na veoma sličan način, sami od sebe i bez ičije pomoći. Ukratko: nisu toliko Toma i Kolinda pobedili koliko su Boris i Ivo izgubili. Trebalo bi, dakle, da se zagledaju u sebe i u svoje stranke. U sebi bi mogli da pronađu nesavladivu sujetu i želju da ih svi podjednako vole: i desni i levi; i crkva i slobodoumni ljudi; i rokeri i narodnjaci; i nacionalisti i normalni ljudi. E, pa to ne ide.

Kad je o strankama reč, i hrvatska SDP i naša Demokratska stranka uspele su da se temeljito iskompromituju za svog vakt na vlasti; hrvatskim socijaldemokratima (ako su to uopšte...) trebalo je manje vremena. I jedni i drugi imali su solidne većine; i nož i kolač. Uspeli su da se obrukaju, pa se rezultatima izbora nije čuditi, a u Hrvatskoj se parlamentarni izbori na jesen ove godine već smatraju za dobijene – od HDZ-a, naravno. Ivo Josipović barem nije imao nesrećnu ideju da podnosi prevremenu ostavku, poučen – nadajmo se – tužnim primerom kolege Tadića.

Dobro: jeste kriza i besparica, nikome nije lako itd; pogotovo nije strankama na vlasti, a naročito ako imaju nered u glavi. Od tog nereda nastaje i nered u rečenicama, ali i nešto gore: nedostatak vizije i potpuno oštećenje sluha za glasove pametnih ekonomista. Vizija je tu ključna reč, od nje sve počinje i u

nedostatku vizije sve ovako završava. Lepo su im svima pametniji od njih govorili da je politika štednje samoubilačka (eto vam Madžara: oni su to izbegli; ima ih još) i da vodi u još dublju recesiju i dužničko ropstvo. Ne: SDP Zorana Milanovića i dalje ponavlja neoliberalna lupetanja, dok država propada.

Što se ovih naših tiče, tek ćemo videti šta će Aca Vučić svršiti sa svojim naslagama obećanja preko obećanja, Arapima, Kinezima i drugima; Demokratska stranka je svoje s Rusima, hvala lepo, već obavila, pa imamo duplo golo.

Gospođa izabrana predsednica, uzorna učenica i kćer mesara iz Grobnika kod Rijeke, sada je tek najava onoga što u Hrvatskoj dolazi: vlast Tomislava Karamarka, šefa HDZ-a, zabrinjavajuće mešavine udbaša i jezuite. Ali, o tome na jesen.

I Kosovo i siromaštvo

Imali smo do sada razne vruće parole: „I Kosovo i Evropa”; pa onda „I Kosovo i Rusija” (to su lepili radikali-natražnjaci po Beogradu i inače). Imamo i preambulu Koštunice dr Vojislava i Tadića Borisa u tom našem sumnjivo donetom Ustavu. Ukratko: hoćemo sve i odmah – i Kosovo.

Sada se pojavio predsednik Republike, građanin Tomislav Nikolić, s nadasve zanimljivom parolom. Građani Srbije, kaže Toma, radije će živeti u siromaštvu nego bez Kosova. Eto toliko da znaju ti razni strani ambasadori.

Toma Nikolić probija otvorena vrata: mi već živimo u siromaštvu, a bez Kosova. Njegova gromopucatelna izjava irelevantna je, čista tautologija. To ga ne ometa da najavi svoju ostavku ako iko ikada samo pokuša da Kosovo prizna ili već u tom pravcu, sve i da narod na referendumu tako odluči; može, ali bez njega, on se u tom slučaju povlači (što i nijetako loša ideja, kad čovek razmisli).

Sve je to, naravno, staroradikalska demagogija i nabusito lupetanje u panici. Panika nastaje zbog već dobro vidljivih manevara za marginalizaciju tog istog Tome Nikolića, koga će Vučić i njegov dvor pustiti niz vodu čim se ukaže prilika – ili čim priliku stvore, na čemu se radi. Briselski sporazum je tu gde je i ima da ga progutamo kad nam se bude reklo. Ako se to Tomi ne dopadne, kao što kaže – pa neka podnese ostavku; plakati u jastuk neće niko, osim možda Sande Rašković Ivić.

Nego, pustimo sada Tomina prenemaganja. Pitanje je zašto on uopšte ide s tim pričama u javnost i zašto se bez potrebe svađa sa ambasadorima. Misli li on stvarno da će tako sebi dići popularnost? Sprema li on nešto, kad mu odjednom treba to malo poena u javnosti, inače sitoju i presitoju Kosova? Hoće li ga ta

isprazna kosovska retorika spasti iz Vučićevih čeljusti? Neće. Sve mi se nekako javlja da je o panici reč.

Kosovo smo razmotrili; da razmotrimo i siromaštvo. Kosovo, dakle, nemamo još od juna 1999, a siromaštvo, hvala lepo, imamo i dalje i još više. To se kaže duplo golo. Plate i penzije su nam već načeli. Ovih dana u parlamentu čujemo da se ministar Vujović i premijer Vučić naglo zanimaju za deviznu štednju građana, koja da stoji pasivna po bankama – umesto da se sve to dade državi. Sestre slatke i braćo moja u Hristu, to ne sluti na dobro. Ne verujem da će se neko usuditi da nas mami na novu Dafinu ili novog Jezdu, ama ove belosvetske banke umeju svašta da smisle. Ne bih sada da vas plašim i savetujem vam da aktivirate slamarice (oni bogatiji) i čarape (sirotinja), ali ovo ne sluti na dobro.

Nova parola bi bila „Ni pare, ni Kosovo“, ali niko vam to neće reći.